

Betraktelse - Påskdagen

Vi firar påsk! Ännu en påskdag att glädjas och minnas det vackra undret. Att Jesus, som dött för vår förlåtelses skull, nu åter visar sig för oss full av liv. Vi får minnas detta i den mest hoppfulla av årstider. Efter höstens mörker och vinterns vila så spirar nu hopp. Ett hopp vi sällan behövt så mycket som nu. Vi befinner oss i en kollektiv oro och ovisshet som få av oss upplevt tidigare. Hur tiden framöver ser ut vet vi inte. Mitt i detta får vi känna trygghet i det fasta, påminnelsen om Guds kärlek och ett urgammalt kors. Som församling firar vi inte denna helg som vi vanligtvis brukar men påskens budskap är lika verkligt, lika stort och underbart som någonsin förr.

I Johannes 20e kapitel läser vi berättelsen om när Maria från Magdala går till Jesu grav för att sörja men finner graven tom.

"Maria stod utanför graven och grät. Med rinnande tårar böjde hon sig ner för att titta in i graven och fick se två vitklädda änglar sitta där, en vid huvudänden och en vid fotänden där Jesus kropp hade legat.

"Varför gråter du" Frågar de. "De har flyttat min mästare, och jag vet inte var de har lagt honom". Hon vände sig bort, och då såg hon Jesus stå där, fast hon kände inte igen honom Hon trodde att det var trädgårdsmästaren. "Varför gråter du? Frågade han. "Vem letar du efter". "Om det är du som flyttat honom så säg var du har lagt honom, så tar jag med honom". "Maria!"

"Rabbouni! Utbrast hon och tittade på honom. (det är hebreiska och betyder "Mästare"). "Håll inte fast i mig, sa Jesus, för jag har inte stigit upp till Fadern än. Gå till mina bröder och säg att jag stiger upp till min Far och er Far, till min Gud och er Gud. Maria gick och berättade för lärjungarna att hon hade sett Mästaren, och hon berättade allt som han sagt till henne.

Joh 20:13-18 (The Message)

Maria kommer till graven för att sörja men graven är tom. Den tunga stenen för öppningen har rullats undan och Jesu kropp finns inte längre där. Vilken smärta att mitt i saknaden också berövas platsen att sörja. Maria förstår inte vad som hänt. Men plötsligt hörs en röst som säger hennes namn, Maria. Bara hennes namn och hon vet! Han lever, hennes Mästare lever. Detta hör till en av de vackraste bibelberättelser jag vet. När Jesus säger Marias namn. Det räckte för att fylla Maria med full visshet om att Han lever. Den vackraste av kärleksförklaringar, att med värme uttala en medmänniskas namn. Visa att jag ser dig, jag bryr mig om dig och jag finns här för dig. I detta ryms en öppen famn och en gränslös kärlek. Och precis om Jesus kände Maria, känner han oss var och en. Han kallar oss vid namn och vi får springa in i Mästarens öppna armar.

Jesu död och uppståndelse skänker oss nåd, befrielse och räddning. Uppståndelsen möter vår skuld med förlåtelse och får skam med kärlek.

Uppståndelsen! Som när knoppar brister, ett jubel över livet. Han gick den svåra vägen, tyngd av varje steg som vi gått fel. Hans smärta var de tårar som bott i oss. Men döden blev frihet från det som bundit och i hans uppståndelse skänktes vi liv.

Och mitt i den verklighet som vi nu lever, där oron och ovissheten ständigt gör sig påmind, får vi finna vila och hopp i denna sanning.

Det enda jag vet det är att nåden räcker.

Att Kristi blod, min synd min skuld nu täcker.

Det enda jag har att lita till en gång, det är Guds nåd.

Guds gränslösa nåd.

Sandra Nilsson

Dagens texter
Påskdagen –
Försonaren

2 Mos 14:10-16, 21-22
Rom 6:3-11
Matt 28:1-8
Ps 114